

Buiten diensttijd

10 korte Jim Callahan thrillers

Buiten diensttijd

10 korte Jim Callahan thrillers

Martin Brouwers

Eveneens verschenen in de Jim Callahan-thrillerreeks:

De verloren zaak
Codewoord: Innovatis
Callahan op dreef

Martin Brouwers

Omslagfoto: Brave New Books

Omslagontwerp: Martin Brouwers/Brave New Books

Uitgeverij: Brave New Books

ISBN: 9789464354614

1^e druk 2021

2^e druk 2023

© 2021 Martin Brouwers

Alle rechten voorbehouden

www.bravenewbooks.nl/martinbrouwers

martinbrouwersboeken@gmail.com

INHOUD

De moord die nooit plaatsvond ... 7

In de val ... 19

Een rottag voor Karel ... 27

Spreekwoordelijk gezien ... 33

De dode bankier ... 51

Op een rustige zondag ... 57

De gouden tand ... 69

De wandeling ... 83

Goed advies ... 91

Het spaargeld van meneer Otjes ... 99

De moord die nooit plaatsvond

Het was op een zonnige lentedag, ergens in mei, toen Jim Callahan besloot tot een ongebruikelijk actie over te gaan. Een dergelijk iets had hij in zijn jaren als rechercheur bij de politie nog niet eerder aan de hand gehad en het was naar aanleiding hiervan dat hij vroeg in de middag aanbelde bij een van de statige herenhuizen aan de oostkant van de stad. Hoewel het om een vrije dag ging en het om een volkomen informeel bezoek ging had het hem noodzakelijk geleden zich te legitimeren als politierechercheur.

Na een halve minuut ging de voordeur open en zag Jim een man op leeftijd tegenover zich. Jim schatte hem iets in de zeventig en was bang dat het tengere postuur en de kromme rug hem elk moment konden doen omvallen.

Maar de vurige, vastberaden blik in de ogen van de man deed dit echter weerspreken. En zodra hij begon te spreken wist Jim zeker dat hij op zijn hoede moest zijn. Hij moest zich door het uiterlijk van de man, die twee koppen kleiner was dan hijzelf, niet laten misleiden.

‘Ja, wat wil je?’ vroeg de man op een niet al te aardige toon.

Jim hield zijn politiepas voor zich.

‘Callahan. Politie, recherche. Meneer Vogelaar?’

‘Ja, en?’

‘Ik wil iets met u bespreken.’

‘Waar gaat het over? Je komt toch zeker niet voor die verkeersboete die ik niet betaald heb?’

Jim glimlachte.

‘Nee, zeker niet.’

‘Mooi. Want die ga ik niet betalen ook...’

Hij onderbrak zichzelf om een zakdoek uit zijn broekzak te halen en die voor zijn mond te houden om even lelijk te hoesten.

‘Ik zal hem tot mijn laatste adem blijven aanvechten...’

‘Het gaat over Nicolas van der Voort.’

Die naam maakte duidelijk iets los bij de oude man en hij vroeg met verbaasde blik: 'Van der Voort? Nicolas? Is er iets met hem gebeurd? Is hij dood?'

'Misschien kunnen we beter binnen verder praten.'

'Eh, zeker. Kom maar binnen,' en de oude man stapte opzij om Jim langs te laten.

Jim betrad de lange, slecht verlichte gang die volstond met allerhande antiquiteiten en waarvan de muren volhingen met antieke wandlampen en schilderijen met grote lijsten. Hij keek omhoog naar de enorme kristallen kroonluchter waarvan nog maar enkele lampjes licht gaven en richtte daarna zijn blik weer op het dikke, donkerrode hoogpolige tapijt waarmee de hele vloer bedekt was en hij floot haast hoorbaar tussen zijn tanden. Toen hoorde hij de deur achter zich weer sluiten.

'Kom maar mee,' zei de oude man die Jim al hoestend voorging en de eerste de beste kamer aan de linkerkant binnenging.

Opnieuw verbaasde Jim zich over de grote verzameling antieke voorwerpen, uitgesteld op de vele trolley's en bijzettafeltjes, de eettafel en de salontafel, die ongetwijfeld zelf ook tot die categorie behoorden, en hangend aan de wanden en plafond.

Dat moet een flinke duit waard zijn, was het eerste wat in hem opkwam.

Het hoogpolige, donkerrode tapijt liep vanuit de gang door naar binnen en bedekte de vloeren van zowel de voor- als achterkamer en geloof het of niet; zelfs de zware, velours gordijnen voor de enorme ramen in de muren van bijna vier meter hoog waren haast even donkerrood als het tapijt.

'Ga maar zitten,' zei de oude man en wees naar een van de twee grote klassieke, roze velours Biedermeier fauteuils voor de enorme open haard.

Jim keek de oude man aan.

'Is niet aan hoor,' zei de man, 'ik zit hier gewoon graag. Winter en zomer,' en hij nam zelf plaats tegenover Jim.

Jim bestudeerde de oude man met zijn blauwe ruitjesblouse en zijn bruine, katoenen broek die opgehouden werd door de zwarte bretel. De man had een uitbundige, grijze haardos en

zijn gezicht verried dat het leven de man niet altijd even gunstig gezind was geweest.

‘U hebt hier voor een aardig kapitaaltje aan antiek,’ begon Jim.

‘Ik neem tenminste aan dat het allemaal echt is.’

‘Allemaal zo echt als antiek maar zijn kan,’ sprak de man geïrriteerd.

‘Maar u kwam hier niet om mijn antiek te bewonderen. Wat is er met Van der Voort aan de hand? Is hij dood? Ik weet nergens van.’

‘Nee, hij is niet dood.’ antwoordde Jim.

‘U hebt dit allemaal overgehouden van uw eigen zaak? Uw zaak was heel bekend en niet alleen hier, in deze stad.’

De oude man gromde.

‘Mensen kwamen van heinde en ver. Ik had de zaak veertig jaar toen ik hem moest afstaan, eind vorig jaar, ik kon er niets tegenin brengen hoewel ik nog genoeg verhandelde. Inkoop en verkoop.’

‘Het winkelpand was niet van uzelf?’

‘Nee, ik huurde het zeker zo’n veertig jaar van een dame die ik op mijn negenentwintigste had leren kennen. Ik weet het nog goed. Het was een hele lieve dame van goede komaf die mij mijn handeltje gunde. Wij konden het van het begin af aan goed met elkaar vinden. Ik werkte als monteur in de machinefabriek, die allang weg is, en mijn interesse voor oude dingen, antiek, bracht mij op een gegeven ogenblik naar een antiekbeurs. Tegen die tijd stond mijn hele huis, hoe armoedig dat ook was, al helemaal vol met oude dingen. Op die beurs sprak zij mij aan en stond versted van mijn kennis van oude dingen.’

Hij zweeg, hoestte met zijn zakdoek voor zijn mond en vroeg: ‘Maar vanwaar die belangstelling? Waarom zou de politie zich voor mijn levensverhaal interesseren? U kwam toch voor Van der Voort? Wat is er met hem?’

Jim glimlachte.

‘Oh, daar kom ik zo op. Maar hoe ging het toen verder? Had zij ook interesse in oude spullen, net als u?’

De man gromde weer.

‘Ja, wij deelden dezelfde interesse en al snel zocht zij mij thuis

op. Daarna kocht zij voor mij dat pand, op haar naam.'

De man zweeg weer, richtte zijn blik op de open haard en staarde dromerig naar de zwartgeblakerde stukken hout. Overblijfselen van een koudere periode.

'Janine, dat was een mooie tijd,' vervolgde hij uiteindelijk zijn verhaal.

'Wij konden het echt goed met elkaar vinden, Janine en ik. Maar ik was een arme fabrieksarbeider en zij was van adellijke komaf en na enkele maanden werd van haar verwacht dat ze zich zou verloveren met iemand van stand. De zoon van een zakenrelatie van haar vader was in haar geïnteresseerd, maar in eerste instantie wilde zij daar niets van weten. Helemaal niets. Haar rijke ouders dreigden haar te onterven en wilden haar niet meer hun dochter noemen. Het was een verschrikkelijke periode en ze huilde wat af als ze bij mij was. Vervolgens zag ik hoe het haar aangreep en ik zag de mooie bloem die ze was, zienderogen verwelken. Ik wist dat, hoewel ze voor mij koos, dat dat nooit goed kon aflopen. Het geld kon haar niet schelen. En geloof me, het ging om heel veel geld. Nee, hoewel ze het nooit toegegeven heeft kon ze het niet verdragen bij haar ouders uit de gratie te zijn. Ze zei dat ze nog genoeg geld achter de hand had en dat ze met mij wilde trouwen. Maar ik wist wel beter. Het ging steeds slechter met haar en uiteindelijk besloot ik er zelf een eind aan te maken.'

Hij richtte zijn blik weer op Jim die geduldig luisterde.

De toon in zijn stem veranderde, werd zachter en klonk weemoedig.

'Ik maakte het uit. Zei dat ik niet meer van haar hield en haar niet meer wilde zien. Ik brak daarmee niet alleen háár hart, maar ook dat van mijzelf. Verschrikkelijk, maar ik kon het niet meer aanzien.'

'En hoe zat dat met die zaak? Dat winkelpand?' vroeg Jim en zag dat de man zijn blik opnieuw van hem afwendde.

'De boekhouders van de familie hielden alle uitgaven bij. En legden over alles verantwoording af bij haar vader, dus ze kon me dat pand niet schenken. In plaats daarvan verhuurde ze het aan mij. De familie bezat wel meerdere panden, dus daar kwam ze wel mee weg. Haar vader wist dat ze het aan